

Čís. 16647.

Vyjma případ vytčený v § 52, odst. 2, konk. ř. nestanoví konkursní řád žádnou odchylku formálního rázu od civilního řádu soudního, zejména ne pro usnesení o rozvrhu užitků dosažených za konkursu a co do otázky přípustnosti opravných prostředků proti němu.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž nebo pokud jím bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, týkajícímu se rozvrhu užitků dosažených za konkursu, není dalšího opravného prostředku. Ustanovení § 239, posl. odst., ex. ř. tu neplatí.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1938, R I 1628/37.)

Konkursní soud přikázal z rozdělované podstaty při rozvrhu užitků dosažených správcem konkursní podstaty v konkursním řízení firmy »V.« Československému státu (finanční správě) toliko přihlášený poplatkový ekvivalent za léta 1934, 1935 a první pololetí 1936 ve výši 1.115 Kč 50 h, kdežto na daň pozemkovou a výdělkovou a na školní příspěvek nepřikázal nic, vyhověv v té příčině odporu banky Č. Rekursní soud vyhověv částečně rekursu Československého státu, změnil napadené usnesení tak, že mu přikázal 1. na poplatkovém ekvivalentu za léta 1932, 1933 další částku 581 Kč 10 h, 2. na školním příspěvku částku 375 Kč 60 h a 3. na úrocích částku 301 Kč 40 h.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs Československého státu.

Důvody:

Z napadeného usnesení plyne, že jím bylo rekursu finanční prokuratury proti usnesení soudu první stolice jen částečně vyhověno. Pokud se recurs domáhal zvýšení přisudku nad 581 Kč 10 h na poplatkovém ekvivalentu, nad 375 Kč 60 h na školním příspěvku a nad 301 Kč 40 h na úrocích, nebylo mu vyhověno, z čehož je zřejmé, že rekursní soud v té příčině usnesení soudu první stolice nezměnil a tedy potvrdil. Podle § 188 konk. ř. jest v konkursním řízení obdobně šetřiti předpisů o řízení a o příslušnosti ve věcech sporných, pokud není v konkursním řádu ustanoveno jinak.

Až na hmotněprávní předpis § 52, odst. 2, konk. ř., který stanoví, že o pořadí nároků, které mají býti uspokojeny ze zvláštních podstat, platí ustanovení exekučního řádu, byly-li věci náležející do zvláštní podstaty za konkursu zcizeny, není jinak v konkursním řádu stanovena žádná odchylka rázu formálního od civilního řádu soudního, zejména ne pro usnesení o rozvrhu užitků dosažených z nemovitostí za konkursu.

Podle toho platí v souzeném případě co do otázky nepřípustnosti dovolacího rekursu proti potvrzující části napadeného usnesení předpis § 528, odst. 1, c. ř. s. ve znění čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.,

prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. Ustanovení § 239, posl. odst., ex. ř. se na souzený případ nevztahuje. Byl proto nepřipustný dovolací rekurs odmítnut.

Čís. 16648.

Pojištění smluvní (zák. č. 145/1935 Sb. z. a n.).

Pohnutka se stává podle § 901 obč. zák. výminkou i tehdy, byl-li takový úmysl projeven zřejmě a nepochybně (§ 863 obč. zák.).

Věděl-li zprostředkující jednatel (§ 43 uved. zák.), že se pojistník odhodlal k sjednání pojistné smlouvy jen, splní-li se určitý předpoklad, nedošlo k hotovosti pojistné smlouvy, nesplnil-li se projevený předpoklad.

O takový případ jde, přistoupil-li pojistník k pojistnému návrhu na životní pojištění teprve potom, až ho zprostředkující jednatel ujistil, že zároveň sjednávané požární pojištění bude levnější než dosavadní, na kteroužto skutečnost pojistník kladl důraz.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1938, Rv I 2792/36.)

Proti žalobě, již se žalující pojišťovna domáhá zaplacení pojistné premie ze smlouvy o životním pojištění, namítl žalovaný, že si dal zároveň pojistiti u žalobkyně sklad řeziva proti následkům požáru, při čemž bylo učiněno výslovnou podmínkou pojistky a že ho zástupce žalující pojišťovny ujistoval o tom, že to bude mnohem lacinější než u pojišťovny P., že sklad bude pojištěn tak, jak si žalovaný přeje, pod podmínkou, že jim dá životní pojištění, na což žalovaný přistoupil, že však požární pojistka neobsahovala jím vymíněné podmínky, takže nedošlo k sjednání pojistné smlouvy o požárním pojištění, a že proto neuznává ani platnost sporné pojistky životní, jejíž platnost byla závislá na platnosti požární pojistky. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Odvolací soud podle výpovědi svědka Františka L., jenž sepisoval se žalovaným přihlášku k životnímu pojištění ze dne 23. srpna 1935 č. 10660, zjistil mimo jiné, že žalovaný kladl důraz na to, aby požární pojištění bylo levnější než dosavadní, a že po ujistění L., že jistě bude levnější, řekl, že bude levnější a že tedy uzavírá životní pojištění. Odvolací soud dospěl pak k závěru, že žalovanému šlo jen o pohnutku (§ 901 obč. zák.), pokud kladl důraz na uvedenou okolnost, poněvadž prý výslovně neprojevil, že činí tuto pohnutku podmínkou (správně výminkou) pro uzavření životní pojistné smlouvy. Náзор ten jest mylný, poněvadž, i když § 901 obč. zák. užil slova »výslovně«, nemínil tím slovo to v jeho